

Pověst o Maryole
Kdysi dávno, když byl svět studený a nehostinný (v jiném smyslu než dnes) žila jedna dívka. Lidé si jí většinou nevěšili, protože to byla pouhá děvečka. Nebrali jí vážně, nic pro ně neznamenal. Často na ni byli i zlí a krutí, a to jen proto, že nebyla urozená a bohatá. Jednoho dne, který se zdál být stejně bezcílý a nezajímavý se to ale všechno změnilo. Její rodná vesnice byla na území nikoho. Pořád se o ni přela okolní království. Jednoho rána přijela na vznešených koních královská armáda. Chtěli vesnici spálit, aby se o ni království nemusela přít. Ta dívka, mimochodem jmenovala se Maryola, svoji vesnici velmi milovala. I její ostatní obyvatele, přestože na ni byli zlí a krutí. Byla rozhodnutá zabránit tomu, aby byla její vesnice zničena a všichni přišli o domov. Vždyť kam by šli spát? Co by jedli, kdyby spálili i jejich drahocenná pole? Maryola by udělala cokoli, aby tohle všechno zachránila. Lidé plakali, prosili, aby je ušetřili, ale nebylo to nic platné. Jakýsi malý poštelilí chlapec se vojáky pokusil vyhnat praky a kamenv. ale to armádu ještě více popudilo. Marvola věděla,

že to nebude nic platné, ale stejně se vrhla k zemi a prosila, ať její vesnici ušetří a vezmou si místo ní ji. Že udělá cokoli, jen ať odjedou zpátky. Vesničané byli ohromeni, že by pro ně opravdu riskovala život. Pro ně, kteří jí dělali ze života peklo. Nikdy neměla žádnou rodinu ani přátele, ale přesto by pro ně obětovala cokoli. Maryola nepřestala a dál přesvědčovala armádu, že by to stejně nic nevyřešilo. No, co si budeme povídat, členové královské armády byli přece jenom také lidé. Zželelo se jim Maryoly a byli ohromeni tím, že by se jim vzdala. Nakonec jí vyhověli a odjeli zpátky do svého království s tím, že měla pravdu, že by to stejně nic nevyřešilo. Od té doby si vesničané Maryoly velmi vážili, byli na ni hodni a už nemusela pracovat jako děvečka. Z úcty k ní jí postavili pomník, která tam stojí dodnes. Jako připomenutí její šlechetnosti, statečnosti a dobrého srdce. Ten chlapec se narodil v přírodě a žil tam do té doby, než si postavil tento dům.

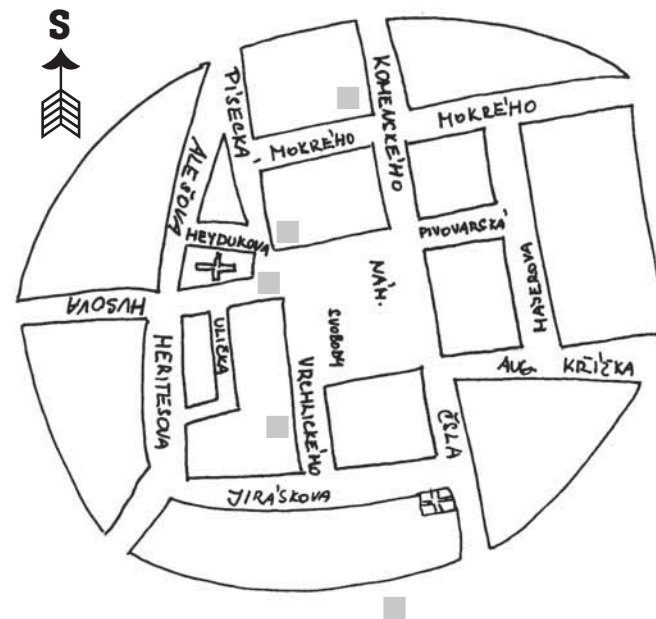

Kulturně historické dědictví
a udržitelný rozvoj
místních komunit

VODŇANSKÉ ARCHITEKTONICKÉ MALIČKOSTI

Kulturně historické dědictví
a udržitelný rozvoj
místních komunit

Obsah projektu:

Nacházet, zaznamenávat a výtvarně zpracovávat drobné detaily vodňanské architektury – štukování, staré portály, sgrafita, kované kliky atd.

Projekt zpracovali:

Učitelé a žáci ZŠ Alešova a ZŠ Bavorovská ve Vodňanech.

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Architektura každého místa má svoje zvláštní utváření, které vytváří jeho jedinečnost. Nemusí nutně jít jen o vynikající díla některého uměleckého slohu nebo směru, ale spíše o drobné detaily, do kterých se otiskuje duše a um místních obyvatel. Žáci vodňanských základních škol se svými učiteli a partnery hledali, zaznamenávali drobné detaily vodňanské architektury – štukování, staré portály, sgrafita, kované kliky atd., ve kterých se výše napsané odráží.

Architektura je zdánlivě nemá, ale při jejím podrobném zkoumání zjistíme, že hovoří svou řečí a sděluje příběhy o době, ve které vznikala, o událostech, které okolo o ní v průběhu staletí prošly, a nakonec i o svých tvůrcích. Zaznamenat tyto příběhy znamená ponořit se hluboko do podstaty věcí a pochopit, co spojuje všechny lidi, kteří v daném místě žijí. Některé výtvarné práce a příběhy Vám zde předkládáme.

*Plný tajemství jest,
od počátků až dodnes.*

*Dříve před domem malá
děvenka stála a pořád se usmívala.*

*Nikdo netušil, proč se směje,
když každý večer se v domě něco tajemného děje.*

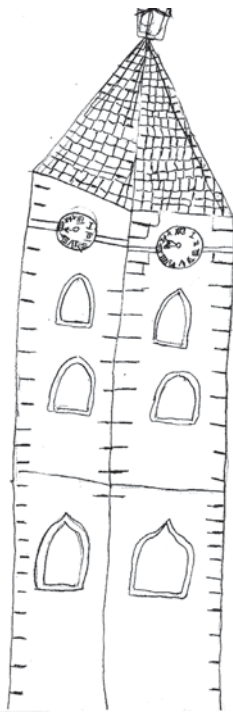
*Netušili však, že to není dcera spisovatele,
ale jen pouliční holka, co se ráda směje.*

*Na půdě se svítilo každý večer,
když pan Zeyer ke své knize přišel.*

*Strávil nad ní celé noci,
od večera do půlnoci.*

*A když po dlouhé době knihu dopsal,
celé dny pak prospal.*

*Holčička už nestála, pouze na lavičce seděla
a četla knihu Zeyera.*

*Náš kostel ve Vodňanech
má vysokou věž
a ve věži zvon.*

To věž!

*Zvony odbíjí celou
hodinu dlouhou.*

*Na Štědrý večer
koná se zde mše
a rozdává se tu
svaté světlo betlémské.*

*Schází se tu lidé
mladí i staří.*

Tento kostel dávno tu stojí.

*A takto končím báseň o kostelu
a další dlouhá léta mu přeju.*

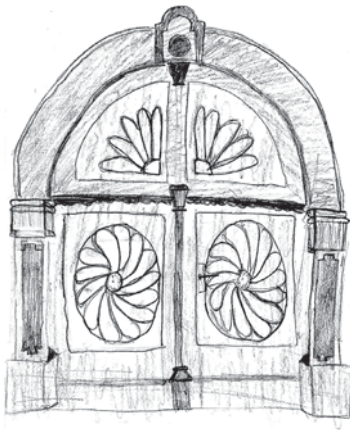
Přišli jsme ke krásným a záhadným dveřím.

Otevřeli jsme je a...

...za těmi dveřmi byla říše pohádek. Já jsem tam vešla a byla jsem v pohádce O Popelce. Hrála jsem tam roli Popelky.

...přistoupila jsem blíž a viděla jsem sochy a obrazy. Byl to nádherný pocit, ale bylo to tam strašidelné a děsivé. Byla jsem tam až do rána, protože jsem si nestihla všechny obrazy a sochy prohlédnout. Ráno už jsem se nebála, protože už svítilo slunce.

...otevřela jsem dveře a všude byla tma, nic jsem neviděla. Najednou jsem v dále zahlédla světýlko to se pořád pohybovalo. Šla jsem za ním a najednou jsem spatřila paní, která se jmenovala Matematika. Byla hodná a dala mi vědomosti. Potom jsem se vrátila domů a vše jsem to řekla rodičům. Oni mi nevěřili, tak jsem jim řekla, že zítra přinesu z matematiky jedničku. Další den se tak stalo a rodiče mi uvěřili.

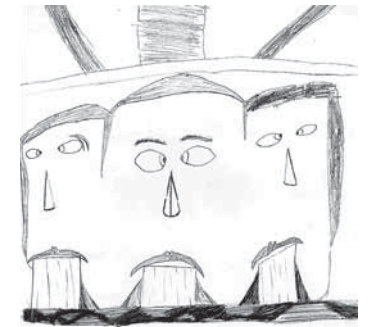
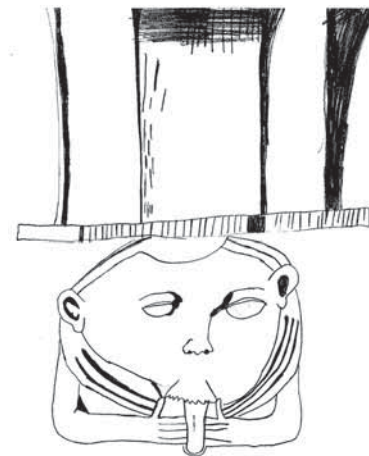

Byla jedna včelka, která měla krásný úl. Ale byla líná. Každý den včely létaly a sbíraly med, jenom ona ne. Jednou k ní přišla paní učitelka a říkala: „Proč jsi tak líná?“ Včelka se urazila a otočila se k ní zády. Učitelka odletěla pracovat a včeličku to mrzelo a řekla si, že se příští den polepší. Druhý den se vzbudila brzo a letěla pracovat. Když letěla, tak ji viděla včelka, která to letěla říct paní učitelce. Když se včelka vrátila, tak šla do svého pokoje. Potom do úlu a do haly, kde ji čekalo překvapení. Celý úl jí děkoval a za odměnu dostala dárek – vytesání na spořitelnu.

Co znamená včelka na spořitelně jsem se zeptala babičky. Ta mi ukázala vkladní knížku z roku 1906. Na ní byla včelka. Včelka je na spořitelně proto, protože znamená spořivost. Lidé nosí do spořitelny peníze jako včelka pyl do úlu. Myslím si, že do spořitelny chodí šetřiví lidé. Nebo taky že dávno včelaři pozorovali včely jak jsou pilné a tak začaly šetřit peníze.

O vyplazeném jazyku.

Byl jednou člověk jménem Václav, který na každého vyplazoval jazyk. I na krále Jana Lucemburského. Všichni lidé si chodili stěžovat. A tak se jednoho dne král naštvál a říká: „Za trest mu usekneme jazyk!“ A tak se i stalo.

O zlém draku.

Byl jeden muž a ten rád experimentoval. Jednou stvořil trojhlavého draka. Ale co se nestalo. Drak začal útočit na jeho město. Jen jeho stvořitel ho mohl zastavit, ale on nechtěl. Lidé ho přemlouvali a on povolil a draka skolil. Měšťany napadlo, že ho za to vytesají do kamene. A protože drak byl trojhlavý, tak mu udělali tři hlavy.

